

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 93

Гр. София, 05.06.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, в закрито съдебно заседание на пети юни през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА ИЛИЕВА
ДАНИЕЛА КОСТОВА

като разгледа докладваното от съдията Илиева внчд № 259 /19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 341, ал. 2, вр. чл. 270, ал. 4, вр. ал. 2 НПК.

Образувано е по частен протест на прокурор при СП срещу протоколно определение от 08.05.2019 г. по нохд № 3298/17 г. СНС, в частта, в която е изменена изпълняваната по отношение на подсъдимия Т. С. С. мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в „Домашен арест“, изпълним на адрес [населено място], ел. „Х. Б.“ № 53, ет. 5, ап. 13. Поддържа се оплакване за незаконосъобразност на съдебния акт, произтичаща от неформиране на собствено вътрешно убеждение при решаване на въпроса за обосноваването на подозрение, позоваване на вътрешното убеждение на друг съдебен състав досежно различно обвинение, повдигнато на друг подсъдим – Г. М. И.. Преценява, че като ново обстоятелство следва да бъде отчетен изтеклият период от време. Събраните в хода на съдебното производство доказателства, както и балистични, физико-химични експертизи, според изготвилния частния протест прокурор, установяват, че подс. С. не е бил в състояние на физиологичен афект, стрелял е в заведение с посетители, като част от куршумите са намерени и извън заведението, поради което не е разколебано обосноваването на подозрение за престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, предл. първо, т. 10, вр. чл. 115 НК. Предлага отмяна на определението, с което е изменена мярката за неотклонение на подс. С. от задържане под стража в домашен арест. Не заявява искане за произнасяне на въззивния съд след отмяна на първостепенното определение.

В срока по чл. 342, ал. 1 НПК първоинстанционният съдебен акт е обжалван и от адв. Д. Г. и адв. И. А., като защитници на подс. Т. С. С.. Изразяват недоволство от наложената следваща по степен мярка за неотклонение – „Домашен арест“, свързана с ограничаване на свободното придвижване. Намират за адекватна мярка за неотклонение „Гаранция“ в пари, чийто

размер се определи при съобразяване освен на визираните в чл. 56, ал. 3 НПК обстоятелства и с тези по чл. 61, ал. 2 НПК.

Така постановеното определение е обжалвано и от адв. Д., като повереник на частните обвинители и граждански ищци П. В. А., С. И. А., А. А. А.. Поддържа оплакване за незаконосъобразност, тъй като мнозинството от съдебния състав е приел изводи, направени от друг състав на съда в производство по молба за изменение на мярка за неотклонение по отношение на друг подсъдим – Г. И.. Солидаризира се с изводите, направени от малцинството на съдебния състав, че по отношение на подс. С. най-адекватна мярка за неотклонение продължава да бъде „Задържане под стража“. Споделя съществуването на много висок риск от укриване или извършване на престъпление с оглед наказанието, което може да бъде наложено, както и извода, че срокът на задържане е разумен и не нарушава принципите на ЕКПЧ. Моли за отмяна на определението и постановяване на ново, с което бъде потвърдена мярката за неотклонение „Задържане под стража“ на подс. С..

В срока по чл. 342, ал. 2 НПК възражение срещу протеста и частната жалба на частните обвинители и граждански ищци, която преценява за недопустима, е подал адв. Й., като защитник на подс. С.. Счита частния протест за неоснователен, с бланкетно и декларативно позоваване на експертизи по делото. Моли за оставяне на частната жалба на повереника на гражданските ищци и частни обвинители, като недопустима, без разглеждане и потвърждаване определението, с което е изменена мярката за неотклонение на подс. С. от „Задържане под стража“ в „Домашен арест“.

АСНС преценява въззивния частен протест и въззивните частни жалби за процесуално допустими, като подадени от активно легитимирани страни, срещу акт, подлежащ на въззивна съдебна проверка и в преклузивния срок по чл. 342, ал. 1 НПК.

Неоснователно, като противоречащо на разпоредбите на чл. 270, ал. 2, чл. 253, т. 3 и т. 4, чл. 79 НПК, е защитното възражение за оставяне без разглеждане, като недопустима, на жалбата на повереника на гражданските ищци и частни обвинители.

Наследниците на пострадалия от престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 10, вр. чл. 115 НК А. А. са упражнили своевременно процесуалното си право на участие в съдебното производство. Конституирани на позицията на частни обвинители и граждански ищци тези процесуални субекти, като страни в съдебното производство, са носители на произтичащите от процесуалните норми на разпоредбите на чл. 79 и чл. 87, ал. 1 НПК процесуални права, включително и на правото да обжалват актовете на съда, когато са накърнени техните права и законни интереси. Ето защо, независимо, че поради

непризоваване от съда, те не са участвали в развитото се по реда на чл. 270 НПК съдебно производство, подадената от тях въззивна частна жалба срещу постановеното от съда определение, е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и следва да се разгледа по същество, а не да се остави без разглеждане, в каквато насока е защитното възражение.

АСНС, като се запозна с релевираните в частния протест и в частната жалба доводи, обсъди доказателствата по делото и провери служебно и изцяло правилността на атакуваното определение, намира частния протест и частната жалба за основателни, поради което следва да бъдат уважени. Определението на СНС следва да бъде отменено и вместо него постановено ново, с което се остави без уважение искането на адв. Д. Г. и адв. И. А., като защитници на подс. Т. С. С., за изменение на изпълняваната по отношение на него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга по-лека такава. Частната жалба на адв. Д. Г. и адв. И. А., както и възражението на адв. Й., АСНС преценява за неоснователни, поради което следва да бъдат оставени без уважение.

Въззивната съдебна инстанция преценява за основателен довода на държавното и частно обвинение за незаконосъобразност на проверяваното определение, произтичаща от липса на надлежно формирано вътрешно убеждение на решаващия съд по въпросите, включени в предмета на доказване по чл. 270, ал. 1 НПК, както и позоваване на изводите, направени от друг състав на съда в производство по молба за изменение на мярка за неотклонение по отношение на друг подсъдим – Г. И., относно обосноваване на подозрението по обвинението по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 10, вр. чл. 115 НК, съставляващ самостоятелно основание за отмяна на първостепенното определение в атакуваната му част.

След законодателната промяна на разпоредбата на чл. 270, ал. 2 НПК, обнародвана в ДВ бр. 63 от 2017 г., задължителен елемент от мотивите на съдебния акт в рамките на съдебно производство по контрол върху законосъобразността на продължаване на мярката за неотклонение „задържане под стража“ в съдебната фаза на наказателното производство съставлява обсъждането на обосноваването предположение за извършване на престъпление. Ето защо, в отклонение от така посочената процесуална норма е приложението от мнозинството на съдебния състав подход да „регистрира наличие на чужда воля относно наличието или липсата на обосноваване предположение“, така също и възприетата от подписалите особеното мнение съдия и съдебен заседател позиция „че не следва да се позовава на чужди изводи, както и да формира свои такива на настоящия процесуален етап“, с цел запазване на своята непристрастност при разглеждане по същество на наказателното обвинение спрямо подс. С.. При преценка наличието на законовите предпоставки за продължаване, респ. изменение на търпяната

процесуална принуда, СНС следва да приложи разпоредбата на член 5, точка 1, буква с) и точка 4 ЕКПЧ, която позволява подсъдимият да бъде задържан под стража само „при обосновано подозрение за извършване на престъпление“. Наред с това, при постановяване на това предварително решение от процесуално естество първостепенният съд следва да организира своя словесен изказ, така че да зачете действието на презумпцията за невинност и да не представи подс. Т. С. като виновен в извършване на вменените му престъпления. По този начин и като даде отговор на поставените от защитата възражения ще постанови съдебен акт в хармония с изискването за безпристрастност на съда, закрепено в член 6, точка 1 ЕКПЧ. В тази насока е и задължителната практика на Съда на ЕС, иницирана по преюдициално запитване на СНС - Определение на Съда (първи състав) от 12 февруари 2019 година по дело C-8/19 PPU (RH): „Изискванията, произтичащи от презумпцията за невинност, не са пречка, когато компетентната юрисдикция разглежда обосновано предположение, че заподозреният или обвиняемият е извършил твърдяното престъпление, за да се произнесе по законността на решение за задържане под стража, тази юрисдикция да извърши претегляне на представените пред нея елементи на уличаващи и оневиняващи доказателства и да мотивира решението си, като не само посочи приетите елементи на доказателства, но и се произнесе по възраженията на защитата, при условие че това решение не представя задържаното лице като виновно“.

Настоящият съдебен състав преценява, че не е налице промяна в релевантните обстоятелства, която да обуславя изменяване, съобразно разпоредбата на чл. 270, ал. 2 НПК, на изпълняваната по отношение на подс. Т. С. С. мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга, по-лека такава.

Видно от доказателствата по делото подсъдимият Т. С. С. е предаден на съд с обвинение за извършени, в условията на реална съвкупност, две тежки умишлени престъпления от общ характер, а именно:

През периода от месец май 2013 г. до 08.06.2016 г., в КК „Слънчев бряг“, общ. Несебър, обл. Бургас, [населено място], обл. Благоевград, участвал в организирана престъпна група, ръководена от Б. Г. К. и с участници И. С. Т., Н. М. И., Р. В. Д., С. О. Н., Д. И. Н., Г. М. И., Д. А. П., М. А. М., като групата е въоръжена, създадена с цел извършване на престъпления по чл. 354а, чл. 143, чл. 142, чл. 216 НК и с користна цел – престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 НК, наказуемо с лишаване от свобода от три до десет години.

Наказателната отговорност на подс. С. е ангажирана и за това, че на 08.06.2016 г., в КК „Слънчев бряг“, общ. Несебър, обл. Бургас, в изпълнение на решение на организирана престъпна група, по начин, опасен за живота на

мнозина, умишлено умъртвил А. А. А., престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6 и т. 10, вр. чл. 115 НК, наказуемо с лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна.

Въззивният съд намира, че от събраните и проверени в досъдебната фаза и в хода на съдебното следствие доказателства, не е разколебано и продължава да е налично обосновано предположение относно авторството на подсъдимия С. в твърдяните престъпления. Защитните твърдения за противозаконно нападение на пострадалия А. по отношение на подс. С., обосновано и с физико-химична и балистична експертизи, които не са приети от първостепенния съд по предвидения в чл. 282 НПК процесуален ред - в съдебно заседание, с участие на задължителните страни в наказателното производство, при гарантиране на равни процесуални възможности за участие, чрез задаване на въпроси на експертите, включително и оспорване на депозираните заключения, не мотивира, на настоящия стадий на развитие на процеса, основателност на така лансираната теза за приложение на института на неизбежна отбрана.

Според въззивния съд, както правилно са приели и подписалите съдебния акт с особено мнение членове на съдебния състав, е наличен прогласеният в разпоредбата на чл. 63 НПК, в условията на алтернативност, риск от извършване на престъпление, като предпоставка за продължаване действието на мярка, ограничаваща свободата на придвижване по отношение на подс. С.. Действителната, а не хипотетична опасност от извършване на престъпление, е изводима, независимо от необремененото съдебно минало на този подсъдим, от индивидуалните особености на инкриминираните деяния - периода от време на твърдяната за осъществена от престъпното сдружение престъпна деятелност от престъпно сдружение, създадено с цел извършване на посегателства срещу различно правно защитени блага, непренебрежимия числен състав от 10 души, който значително превишава предвидения такъв съгласно легалната дефиниция на чл. 93, т. 20 НК, усложнената престъпна деятелност, публичното място, присъствието на множество лица, включително и деца, на реализиране на претендираното за осъществено престъпление по чл. 116 НК.

АСНС установи незаконосъобразност на атакуваното определение в частта относно преценката за неразумност на срока на задържане. От доказателствата по делото е видно, че подс. С. търпи ограниченията на най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“, взета с протоколно определение от 11.06.2016 г. по чнд № 567/2016 г. ОС, Бургас /л. 1, т. 25 ДП/. Към датата на постановяване на настоящото определение от задържането на подс. С. са изтекли 2 години, 11 месеца и 25 дни, през който период е приключило цялото досъдебно производство и наказателният процес е

преминал в съдебна фаза на 18.07.2017 г. Въззивната съдебна инстанция намира, че високата фактическа и правна сложност на наказателното производство, прилагане на инструментите на международно-правното сътрудничество /разпит по делегация на свидетели в чужбина/, проявеното от националните власти дължимо особено усърдие при водене на процеса, съставляват обективни обстоятелства, които обуславят и по-голяма продължителност на наказателното производство.

Предвид всичко изложено до тук АСНС намира, че по отношение на подсъдимия-жалбоподател Т. С. С. пропорционална на преследваните легитимни цели, разписани в разпоредбата на чл. 57 от НПК, мярка за неотклонение се явява оспорената такава „Задържане под стража“.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 345, ал. 1 НПК, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ОТМЕНЯВА протоколно определение от 08.05.2019 г. по нохд № 3298/17 г. СНС, с което е изменена изпълняваната по отношение на подсъдимия Т. С. С. мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в „Домашен арест“ и вместо това:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Д. Г., адв. И. А. и адв. И. Й., като защитници на подс. Т. С. С., за изменение на изпълняваната по отношение на него мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в друга, по-лека такава. Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: